

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 59.245 van 25 april 1996
in de zaak A. 67.248/VII-13.633.**

In zake : Patrick VERMEULEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. PATYN,
kantoor houdende te EVERGEM,
Schoonstraat 64

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat F. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat A. PATYN op 22 januari 1996 namens Patrick VERMEULEN heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting van 2 maart 1995 waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 5 november 1992 houdende onder meer de weigering van de vergunning om haar te Deinze (Meigem) gelegen varkensbedrijf uit te breiden met stallen voor 700 mestvarkens, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 4 maart 1996
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart
1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
A. PATYN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en
van Advocaat I. LAUREYS, die loco Advocaat
Fr. DE BISSCHOP verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat bij besluit van 17 juli 1987
de bestendige deputatie aan de verzoekende partij een
vergunning heeft verleend om gedurende 20 jaar "een var-
kensbedrijf verder te exploiteren voor 300 zeugen en
1.050 mestvarkens"; dat de aanvraag die aan de basis van
het thans bestreden besluit ligt, is ingediend op
27 augustus 1991; dat de procedure is afgehandeld over-
eenkomstig de regeling van het Algemeen reglement voor
de arbeidsbescherming, goedgekeurd bij het besluit van
de Regent van 11 februari 1946 (ARAB); dat uit het dos-
sier blijkt dat het om een regularisatieaanvraag gaat,
nu er in feite 300 zeugen en 1750 mestvarkens worden
gehouden;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat in het eerste middel de schending van de motiveringsplicht wordt aangevoerd alsmede de schending of de verkeerde toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen,

doordat (samengevat) het bestreden besluit de vergunning weigert omdat er m.b.t. de mestafzet geen garanties op langere termijn voorhanden zijn, de ruimtelijke scheiding tussen de inrichting en het op ca. 300 meter gelegen woonuitbreidingsgebied te klein is om onaanvaardbare hinder uit te sluiten, en met het aantal aangevraagde dieren het bedrijf nog niet echt volledig een gesloten bedrijf wordt,

terwijl luidens het advies van de Vlaamse Landmaatschappij er in 1993 geen problemen waren met de mestafzet van het bedrijf waar het aantal dieren waarvoor vergunning is gevraagd reeds sedert 1991 aanwezig is, daarenboven de door de verzoekende partij in haar bedrijf gedane investeringen de garantie bieden dat zij de mest van haar inrichting op ecologisch verantwoorde wijze zal blijven afzetten en luidens de rechtspraak van de Raad van State de vergunningverlenende overheid aan exploitanten van o.m. varkenskwekerijen de mogelijkheid niet mag ontzeggen om gebruik te maken van de door het meststoffendecreet ingestelde mestafzetmogelijkheden,

en terwijl de afstand tot het woonuitbreidingsgebied 400 meter bedraagt, en niet 300 zoals

verkeerdelijk in het bestreden besluit is vermeld, en dit gebied gelegen is ten zuiden en zuidoosten van het bedrijf, m.a.w. in de niet-overheersende windrichting, en er tijdens het openbaar onderzoek geen enkel bezwaar is ingediend,

en terwijl het op 1 augustus 1995 in werking getreden besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), dat de voorwaarden m.b.t. het gesloten karakter van varkenshouderijen heeft ingesteld, nog niet van toepassing was op de dag van het treffen van het bestreden besluit, met name 2 maart 1995,

zodat de motieven ofwel in feite ofwel in rechte niet draagkrachtig zijn;

Overwegende dat in de nota de verwerende partij antwoordt dat een gesloten bedrijf om sanitaire redenen alleszins de voorkeur verdient zodat ook vóór de inwerkingtreding van VLAREM II dit type bij de beoordeling door de overheid betere punten opleverde, dat Deinze reeds met een mestoverschot te kampen heeft, dat het ingeroepen advies van de Mestbank een tot 5 jaar beperkte vergunningstermijn voorstelde en dat de in het besluit aangehouden afstand van 300 meter tot het woonuitbreidingsgebied teruggaat op het advies van het bestuur Ruimtelijke Ordening;

Overwegende dat het bestreden besluit de uitbreiding blijkbaar om de hierna volgende redenen heeft geweigerd :

"Overwegende dat de gemeente Deinze gelegen is in een zone met bijzondere bescherming, inzake de mestproblematiek;
Overwegende dat de uitbreiding zou resulteren in een volgende dierenpopulatie : 300 zeugen en 1.750 mestvarkens; dat deze dierenpopulatie een mestproduktie heeft van 13.247 kg. P_2O_5 (overeenkomstig 300 zeugen incl. biggen en 1.750 mestvarkens); dat voor een verantwoording van de mestafzet van deze inrichting hiervoor, gerekend aan 150 kg. P_2O_5 per

hectare, een oppervlakte cultuurgrond nodig is van 88,31 ha.

Overwegende dat het bedrijf totaal 18.39 ha. grond in eigendom of in pacht heeft; dat deze gronden gespecificeerd zijn met de bijhorende kadastrumnummers; dat aanvrager bovendien geen kontrakten op langere termijn voor de mestafzet kan voorleggen;

Overwegende dat inrichting gelegen is op een afstand van ca. 300 m tot het woonuitbreidingsgebied, dat een inrichting met een totaal aantal dieren van 2050 varkens, gezien deze geringe afstand abnormale geurhinder voor dit gebied meebrengt;

dat, in de afsluitende evaluatie van de aanspraken en bezwaren van de beroepsindiener, tevens wordt aangestipt "dat met het aantal aangevraagde dieren het bedrijf bijna volledig gesloten wordt, doch niet echt volledig"; dat, althans op het eerste gezicht, alleen de motieven m.b.t. respectievelijk de mestafzet en de ruimtelijke scheiding tussen de inrichting en het woonuitbreidingsgebied doorslaggevend zijn geweest bij het tot stand komen van het bestreden weigeringsbesluit;

Overwegende, wat het motief van de mestafzet betreft, dat de Raad van State geen bepaling bekend is die op de dag van het nemen van het bestreden besluit voorschreef dat de aanvrager van een exploitatievergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991, zoals het gold op de dag van het treffen van het bestreden besluit, geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan vier mestafzetmogelijkheden voorhanden zijn : gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden

door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank; dat in de toenmalige stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een exploitatievergunning een uitbater reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat in die mate het onderdeel van het middel ontleend aan de schending of het verkeerd toepassen van het meststof-fendecreet van 23 januari 1991 ernstig is;

Overwegende, wat het motief van de afstand van het woonuitbreidingsgebied betreft, dat op de datum waarop het bestreden besluit is getroffen, het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (VLAREM II), niet meer van toepassing was nu het bij 's Raads arrest nr. 52.260 van 16 maart 1995 is vernietigd en derhalve geacht moet worden nooit te hebben bestaan, en het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieu-hygiëne (z.g. VLAREM IIbis) nog niet genomen was; dat bij het weten van de Raad van State op die datum geen reglementair vastgestelde afstandsregeling gold die op het stuk van varkenshouderijen minimum afstanden ten opzichte van geurhindergevoelige gebieden bepaalde; dat in die omstandigheden het geïncrimineerde motief dat een op 300 meter van een woonuitbreidingsgebied gelegen "inrichting met een totaal aantal dieren van 2.050 varkens, gezien deze geringe afstand, abnormale geurhinder voor dit gebied meebrengt" niet afdoende lijkt te zijn, nu het, buiten die afstand en het aantal varkens, geen enkel wetenschappelijk of technisch gefundeerd criterium noch een verwijzing naar vaststellingen ter plaatse bevat; dat dit des te meer klemmt nu bij het openbaar onderzoek geen bezwaren van omwonenden lijken te zijn ingediend; dat het onderdeel ernstig is;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat de verzoekende partij aanvoert dat met de huidige bezetting van de stallen, te weten 300 zeugen en 1750 mestvarkens waaronder 700 waarvoor de regularisatie thans wordt geweigerd, het bedrijf "break even" draait, hetgeen mag blijken uit haar netto belastbare inkomsten van de laatste jaren, dat door het wegvallen van 700 mestvarkens de inkomsten zouden dalen met 875.750 frank, d.i. 28% minder dan de verdienste bij aanwending van de volledige capaciteit van het bedrijf; dat zij stelt dat, gelet op de "break even" situatie, dit moet leiden tot een toestand vergelijkbaar met een faillissement, minstens tot een te lage levensstandaard voor haarzelf en haar gezin; dat zij daaraan toevoegt dat alle inspanningen om het bedrijf uit te bouwen en te moderniseren nutteloos zijn geweest, zodat zij niet alleen haar werk maar ook haar kapitaal verliest; dat zij besluit dat een faillissement en het zien teloorgaan van de in het verleden gedane inspanningen per definitie moeilijk herstelbaar zijn;

Overwegende dat de verzoekende partij met dit betoog, dat gestaafd is met de aanslagbiljetten in de personenbelasting over de inkomsten van 1991, 1992 en 1993 alsmede een rentabiliteitsberekening, voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen; dat de tegenwerping van de verwerende partij dat het nadeel te wijten is aan de laakbare werkwijze van de verzoekende partij die meer dieren houdt dan er vergund zijn, slechts gedeeltelijk opgaat nu uit de overgelegde stukken is gebleken dat de stallen in kwestie zijn opgetrokken op grond van een geldige en uitvoerbare bouwvergunning, afgegeven en uitgevoerd toen de door het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 ingestelde

koppeling van de bouw- aan de milieuvergunning nog niet in werking was getreden;

Overwegende dat de voorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing van het bestreden besluit vervuld zijn;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting van 2 maart 1995 waarbij het beroep van de heer Patrick VERMEULEN tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 5 november 1992 houdende onder meer de weigering van de vergunning om zijn te Deinze (Meigem) gelegen varkensbedrijf uit te breiden met stallen voor 700 mestvarkens, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftwintig april 1900 zessenegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.